Snowdon King – Naştere

Vagonul metroului este plin de oameni. De toate naţiile, de toate culorile. Vorbesc. Vorbesc prea mult. Aruncă ziarele pe jos. Îşi lasă cutiile de Coca-Cola pe scaune. Horcăie. Scuipă. Înjură. Brusc, m-aplec şi mă lipesc cu faţa de podea. Mă privesc miraţi. Ei cred că-s nebun. Sau vor să creadă că-s mai nebun decât ei. Din faţă se-aude un sunet ascuţit. Privesc. Un fir metalic înaintează cu viteză şi taie totul în cale la înălţimea de-un metru. Jumătăţi de cadavre pretutindeni. Sânge. Deschid ochii. Totul s-a petrecut într-o fracţiune de secundă. Acum e linişte.

Ajung pe plajă. Oameni de toate naţiile, de toate culorile. Vorbesc. Vorbesc prea mult. Stau la soare. Pute-a transpiraţie şi a creme. Îşi aruncă gunoaiele pe nisip. Îşi lasă jegul în apă. Urinează. Băieţii vorbesc despre sex. Sex la greu. Uite-o p-aia ce fund are. Uite-o p-aia ce balcoane are. Două babe slinoase se holbează la slipul unui tânăr. Sunt ca două văduve negre ce-şi aşteaptă prada în plasă. În imaginaţia lor tânărul e stors până la ultima picătură de sânge. Îmi vine să vomit. Închid ochii. Număr până la zece. Au trecut 100 de ani. Tăcere. O grămadă de oase stau întinse pe cearşafuri. Valurile mării îmi ating tălpile.

Ajung acasă. Părinţii se ceartă. Îşi aruncă cele mai grele cuvinte. Vecinii bat în calorifer. Asta-i enervează şi mai tare. Mă-ntreabă de ce-am fugit de la şcoală. Se-apropie de mine. Sunt doi monştri pregătiţi să ucidă din pură plăcere. Îmi cer carnetul de note. Îmi scot pistolul. Tata mi-l cumpărase. Tot el mă învăţase să trag.

Nu mai suport. Oriunde mă duc, oameni de toate naţiile, de toate culorile. Vorbesc. Vorbesc prea mult. Închid ochii. Caut. Caut departe şi cineva îmi răspunde. Încet. Ca o şoaptă. Îmi vor trimite-o navetă gălăgioasă. Şi oameni fără chip, îmbrăcaţi în halate albe, mă vor vinde unei necunoscute.